

По Добруджа пуста младите овчари,
Въ Загоре съ кervани друмници по друма,
Въ равна Руманѝя весели жетвари,
И грижни невести беленки по Струма?»

— Охъ, съгледахъ, майко, долу въ ~~въ~~ Загоре
Първинка девойка, по-ясна зорница, —
Катъ паунъ ми ходи по широко дворе
Съ златни треперушки на руса косица.

Модри очи греятъ изъ ~~изъ~~ подъ вежди вити,
Горѣтъ али устни, погледъ дваждъ прегаря,
Росна китка вие, росна китка кити,
Не китката нея — китка ~~къ~~ тя отваря!

Трепкатъ треперушки на руса косица, —
Трепка клето сърце, та го миръ не снайда.
Въ желба и омая за ясна зорница,
Забравихъ, не сварихъ увреме да зайда!

Втора зареда

Паднала е тъмна мъгла
На момини равни двори;
Не е било тъмна мъгла,
Най сж биле китни свати,
Да сватуватъ малка мома.

Хоръ

Дори тъмна нощъ тъмнее,
Трае мъгла надъ полята,
На момците надъ душата —
Дори мома се момее!

Втора зареда

Отговарятъ китни свати:
«Вий имате едно перо,
Едно перо чисто злато;
Ний имаме друго перо,